

Bestemmelse er nødvendig i et Forslag, hvis Formaål er saa vidt muligt at sikre, at de til enhver Tid bestaaende Selskaber er solide. Man vil formentlig heller ikke kunne modsige den Betragtning, at et Forsikringssselskab, der ikke er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, har tabt enhver Ret til at eksistere, og at det derfor bør forbydes et saadant Selskab at tegne nye Forsikringer, hvis fornøden Sikkerhed ikke kan tilvejebringes ved lempeligere Foranstaltninger.

10. *Udenlandske Selskaber* er det nødvendigt at behandle for sig. De Regler, man foreslaar, svarer ret nøje til vor Livsforsikringslovs Regler og til den norske og den svenske Tilsynslovs Regler. Hovedreglerne gaar ud paa, at udenlandske Selskaber skal være undergivet dansk Ret og danske Domstoles Afgørelse, at de altid skal have en herværende Generalagent, der kan forpligte Selskabet og sagsøges paa dets Vegne, at de skal stille et Depot paa 100 000 Kr., forsaavidt de vil tegne direkte Forsikringer her i Landet, samt at Handelsministeren kan standse deres Virksomhed, naar de forsikredes Interesser findes at være udsatte for Fare.

Hvad Depotets Størrelse angaar, har man overvejet, om man burde foreslaa en Regel i Retning af, at Præmiereserven skulde deponeres, maaske i Lighed med den schweiziske Lov kræve 50 % af sidste Aars Præmieindtægt deponeret. Man har dog ment at kunne blive staaende ved et fast Depot paa 100 000 Kr. Et udenlandsk Selskabs danske Forretning skal være ret betydelig, hvis den aarlige Præmieindtægt skal komme op over 200 000 Kr. Paa den anden Side vil der ikke være nogen Grund til at tillade udenlandske Selskaber, der ikke er saa kapitalstærke, at de kan stille et Depot paa 100 000 Kr., at drive Virksomhed her i Landet.

11. At det foreslaaede *Tilsyn med Skadesforsikring* tænkes henlagt direkte under et Ministerium har sit Forbillede i den Ordning, der i Henhold til Love af 23. April og 14. Maj 1870 og 12. April 1889 er truffet henholdsvis for Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, Købstædernes Brandforsikring, og for de øvrige anerkendte Bygningsbrandforsikringsforeninger, idet disse Selskaber som bekendt allerede er undergivet Justitsministeriets Tilsyn. Man har i denne Sammenhæng været inde paa at drøfte to andre Muligheder. Der kunde være Tale om at lade det allerede bestaaende Forsikringsraad føre Tilsyn, og der kunde være Tale om at ansætte en særlig Forsikringsinspektør. Til Fordel for den sidste Løsning kunde man anføre, at en tilsvarende Ordning er gennemført paa andre Omraader: Vi har jo en Sparekasseinspektør, en Bankinspektør, en Sygekasseinspektør, og vi har indtil for kort Tid siden haft en særlig Inspektør for Arbejdsløsheds-kasserne. Fleertallet har dog ikke villet stille Forslag om en særlig Forsikringsinspektør, allerede af den Grund, at en saadan Ordning vilde blive unødigt kostbar. For den anden Løsning kunde man paaberaabe sig Sveriges og Tysklands Forbillede. Ved Sættningen af det bestaaende Forsikringsraad har man imidlertid kun haft Livsforsikringen for Øje, og skulde der være nogen Mening i at henlægge Tilsynet med Skadesforsikringen til Forsikringsraadet, maatte der da ske en Udvidelse af dette. De fleste af de Medlemmer af Kommissionen, der har repræsenteret Skadesforsikringen, har imidlertid lagt afgørende Vægt paa, at Tilsynet med Skadesforsikringen ikke blev blandet sammen med Tilsynet med Livsforsikringen. Man har gjort gældende, at Livsforsikring og Skadesforsikring er vidt forskellige Ting, idet Livsforsikring hviler paa et eksakt, statistisk Grundlag, Skadesforsikring mere paa et gennem Erfaring uddannet Skøn, og man har hævdet, at denne principielle Forskel burde medføre, at Tilsynet med Skadesforsikringen blev holdt for sig. Herefter er det da, at man har samlet sig om at foreslaa en Ordning som den, man kender fra Bygningsbrandforsikringen, og som desuden i Princippet er gældende i Schweiz og Frankrig. En Gennemgang af de Funktioner, der tilfalder Tilsynet efter det her stillede Forslag, som i